

4,45 pCt. Det stemmer meget nøje med de Beregninger, jeg har ladet anstille; ifølge disse komme vi op til 4,44 pCt., altsaa ganske nær det samme, den Decimal spiller jo ingen Rolle i denne Sammenhæng. Og hvis vi jævnføre det med de Laan, som den højtærede Finansminister kunde have faaet, hvis han havde grebet rettidigt til henholdsvis i 1910 og 1911, altsaa Kurser paa op mod 93 eller i alt Fald 91 for $3\frac{1}{2}$ pCts Laan, komme vi til effektive Renter — jeg tager Amortisationen med — paa 3,93 pCt. og 4,07 pCt. Det viser sig altsaa i det hele, at det er et Tab; som man vel løselig kan anslaa til en halv Snos Millioner Kroner, der er tilføjet Landet. Og naar det ærede Medlem, der sidst talte, anstillede forskellige Betragtninger om, hvorvidt dette blot var et Udtryk for Markedsprisen eller tillige for, at vor Kredit skulde have lidt nogen Skade under den nuværende Finansministers Styre, vil jeg pege paa en anden Omstændighed, som for mig er ligesaa vigtig, nemlig Laanebeløbet. Det er noget, man længe har været klar paa, at skulde vi endelig have et større Laan, vilde det, efter hele den Maade, hvorpaa vi sidde i det, være langt rimeligere at tage et langt større Laan; det vilde bl. a. være rimeligere for at styrke Reservefonden paa een Gang. Naar man nu har opnaaet 4 Mill. £, er det en offentlig Hemmelighed, at det har været meget vanskeligt at faa den fjerde Million. Altsaa, ogsaa paa det Punkt synes vi i dette Øjeblik under den nuværende Finansministers Ledelse af Landets finansielle Anliggender at være komne til at staa saaledes overfor Udlandet, at vi ikke som tidligere have kunnet faa saa at sige et hvilket som helst Beløb, som vi forlangte, der stod i et rimeligt Forhold til vore Krav. Nu siger Udlandet ganske roligt: Der kan faas et Beløb paa 3 Mill. £. Det er en offentlig Hemmelighed, at kun ved de skandinaviske Bankers Læggen sig i Selen er den sidste, den fjerde Million, tilvejebragt.

Naar man nu ser tilbage over dette Stykke Finanskunst, kan jeg ikke nægte, at det løber mig koldt ned ad Ryggen, naar jeg tænker paa, at ikke alene nu, men ogsaa herefter skal dansk Finansstyre være betroet i Mænds Hænder, der have set saa fuldkommen fejl paa Sagen, der ikke have forstaaet, hvorhen Vinden blæste, og hvorhen Udviklingen bar; men haardnakkethed Punkt for Punkt, stadig puffede i Ryggen og stadig advarede, have modsat sig at gøre det rigtige og saa til syvende

og sidst springe midt ud i det ugunstigst mulige Øjeblik og tage den ugunstigst mulige Kurs. Den højtærede Finansminister har offentlig klaget over, at hans Situation ved Skæbnens Ugunst var bleven saa særlig slem, fordi han stod som den, der skulde paalægge Befolkningen større Skatter, og som Følge deraf var han miskendt. Naar jeg nævner Ordet „miskendt“ i denne Forbindelse sammen med den højtærede Finansminister, vil jeg minde om den Maade, hvorpaa Bismarck i sin Tid knyttede Ordet „miskendt“ til Napoleon III. — ellers Gud forbyde, at jeg skulde sammenligne Napoleon III. med den højtærede Finansminister. Han havde sine Svagheder, han var ikke nogen betydelig Statsmand, han havde bl. a. det Uheld, som tyngede ham hele hans Liv, at bære sin store Onkels Navn, men han var dog en idérig Mand, som uimodsigelig bragte Frankrig en forbigaaende Blomstring. Han var en Mand, som forstod at bære de stores Maske, at bære Kapacitetens Maske, saaledes som ogsaa den højtærede Finansminister har forstaaet at anlægge Kapacitetens Maske. Men Bismarck, som var en god Menneskekender, gennemskuede ham hurtigt og kaldte ham for „une incapacité méconnue“, en miskendt Uduelighed, og det viste sig ogsaa, da det kom til Stykket, at han var en miskendt Uduelighed. Det er lykkedes den højtærede Finansminister i sit tidligere politiske Liv at fremtræde med en vis sagskyndig Apparition, saaledes at, hvad man i øvrigt kunde mene om ham, var han Sagskundskabens Mand, om der end Gang paa Gang har været Huller i Draperiet. Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) har maattet instruere ham om, hvorledes det forholder sig med de engelske Skatter, det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) om, hvorledes det forholder sig med de franske Skatter, og jeg uværdige har maattet forklare ham franske renteskurser og mange andre engelske treasury bills o. s. v., Finesser, som man, naar man hører ham tale om dem, tror, han fuldstændig behersker. Men som sagt, han har den ydre Apparition. Nu hænder imidlertid dette med Statslaanet, og det minder mig ganske om en Historie af en fransk Novellist, det er vist Guy de Maupassant, som fortæller, hvorledes en Mand forbarmede sig over en sværmerisk ung Mand, der endelig vilde være hans Kones Elsker, thi Manden vidste, hvad det var for et gammelt Skabilkenhoved, han var gift med. Han passede paa en skønne Dag som af